

ת"פ 52031/06/16 - מדינת ישראל נגד ר ד

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 52031-06-16 מדינת ישראל נ' ר ד (עציר) ואח'

לפני
המאשימה
כבוד השופט מרדכי לוי
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרית ארנוב, פמת"א (פלילי)

נגד
הנאשם
3. ר ד
ע"י ב"כ עו"ד קובי מרגולוב

גזר דין

פתח דבר

1. נאשם 3 (להלן גם: "**הנאשם**") הורשע, על פי הודאתו בעובדות האישום הרביעי והרלוונטי בכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של **השמדת ראיה**, לפי סעיף 242 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**").

הסדר הטיעון בעניינו של הנאשם לא כלל הסכמות לעניין העונש, אולם הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר ולממונה על עבודות שירות למתן חוות דעת בעניינו.

2. על פי **עובדות האישום** (הרביעי והרלוונטי לעניינו), ביום 20.6.16 נחקר הנאשם במשטרת ישראל בגין חשד לביצוע עבירות בתחום הסמים המסוכנים יחד עם נאשם 1 (להלן: "**החקירה**"). במהלך החקירה הוצגו לנאשם התכתבויות ושיחות קוליות שערך עם נאשם 1 (להלן: "**ההודעות**") ואשר נשמרו במכשיר הטלפון הנייד של נאשם 1 (להלן: "**הטלפון הנייד**"). בשלב מסוים במהלך החקירה יצא החוקר מחדר החקירות והותיר בו את הטלפון הנייד. הנאשם נטל את הטלפון הנייד ומחק ממנו הודעות אחדות.

חוות הדעת והתסקיר בעניינו של הנאשם

3. **בחוות הדעת של הממונה על עבודות שירות** מיום 1.3.17 צוין כי על פי חוות דעת רופא, הנאשם יכול לעבוד בעבודת שירות במגבלות הבאות: "הרמת משאות כבדים, ללא הליכה ממושכת, ללא ישיבה ממושכת, ללא עבודה בגובה, ללא עבודה עם מכונות, ללא עמידה ממושכת, מאמץ פיזי מוגבל".

לאור האמור המליץ הממונה להציב את הנאשם בעמותת "ציימס ישראל", תוך שהודגש כי: "הנ"ל מוגבל מבחינה רפואית במגבלות רבות ומקבל קנביס רפואי. בשל מגבלותיו, יש קושי בשיבוצו בעבודות שירות ולכן נבקש לציין כי במידה ולא ייקלט במקום בו יוצב, יאלץ לרצות את עונשו במאסר ממש".

עמוד 1

הממונה על עבודות השירות התבקש להבהיר האם, לנוכח המגבלות הרפואיות שמהן סובל הנאשם, הוא אכן מתאים לבצע עבודות שירות במקום שבו הוא הוצב, ובחוות דעתו מיום 9.3.17 נכתב כי: "כוונת הממונה היתה כי המקום המוצע (עמותת צימס) הנו מקום העבודה היחיד בו יוכל הנדון לעבוד במגבלותיו הרפואיות. במידה ולא יתמיד במקום זה, יאלץ לרצות את עונשו במקום מרוחק יותר או לחלופין במאסר ממש".

4. **בתסקיר שירות המבחן** בעניינו של הנאשם מיום 2.3.17 צוין, בין היתר, כי הנאשם כבן 24, רווק, עובד בחברה להשכרת רכב ומתגורר עם הוריו ואחיותיו. הנאשם סובל משיתוק ברגלו השמאלית, מוכר כנכה על ידי המוסד לביטוח לאומי ומשתמש בקנביס רפואי.

שירות המבחן הזכיר כי אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות.

באשר לביצוע העבירות בתיק דנן, הנאשם מסר כי שותפיו לכתב האישום הם שכניו לבנין וכי היה עמם בקשר חברי שבמסגרתו הם השתמשו יחד בסמים מסוג קנביס. מחיקת ההודעות במהלך החקירה נבעה מלחץ החקירה ומתחושה של חוסר אונים.

הנאשם ציין בפני שירות המבחן כי עד לאחרונה הוא נהג להשתמש בקנביס, נוסף על הקנביס הרפואי המאושר לו, וזאת בשל פער בין כמות הקנביס שאושר לו להחזיק בה לבין צרכיו. שירות המבחן התרשם מצמצום בחומרת השימוש בסמי רחוב, ובבדיקת השתן שמסר הנאשם לשירות המבחן נמצאו שרידי קנביס המיוחסים לנטילת הקנביס הרפואי.

הנאשם הביע בפני שירות המבחן מצוקה בעקבות ההליך המשפטי וחשש ממשי מהרשעה בשל שאיפתו לעבוד בתחום הסחר הבינלאומי - תחום שאותו סיים ללמוד. שירות המבחן התרשם כי ההליך המשפטי והמשפטי היווה עבור הנאשם גורם משברי הממשיך ללוות אותו ולהשפיע על תפקודו. אמנם לנאשם עמדות בעייתיות כלפי חוק וסמכות וקשר עם אוכלוסייה עוברת חוק, אולם ההליך המשפטי הציב גבול ברור להתנהגותו.

לאור האמור, **שירות המבחן המליץ על ענישה בדרך של של"צ (160 שעות)**, שלדעת שירות המבחן היא ענישה קונקרטית וחינוכית שתאפשר לנאשם המשך תפקוד נורמטיבי, לצד תרומה לחברה. **כמו כן**, ועל אף ששירות המבחן לא התבקש להתייחס לכך במסגרת התסקיר, **המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעתו של הנאשם**; וזאת, לנוכח גילו הצעיר של הנאשם, קיומה של אינדיקציה ממשית לפגיעה בתפקודו המקצועי בתחום הסחר הבינלאומי, והחשיבות של חיזוק חלקיו הנורמטיביים של הנאשם.

עיקרי טיעוני המאשימה

5. באשר לשאלת ביטול ההרשעה ציינה ב"כ המאשימה כי הגם שבהסדר הטיעון הוסכם בשעתו שהנאשמים יודו ויורשעו, המאשימה מסכימה כי ההגנה תעתור לאימוץ המלצות שירות המבחן ובכלל זה ביטול ההרשעה, אף שהיא רואה בכך חריגה מההסדר, תוך שהודגש כי המאשימה מתנגדת להמלצות שירות המבחן וסבורה כי אין מדובר בתיק של אי-הרשעה.

ב"כ המאשימה עמדה על החומרה הגלומה במעשיו של הנאשם, באשר העבירה של השמדת ראיה נועדה להציל את העברין מעונש בגין עבירה חמורה יותר [תוך שהפנתה אל ע"פ 10577/02 **שמש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(4) 706 (2004)]; וכן על כך שבעבירות מהסוג דנן גובר האינטרס הציבורי על עניינו הפרטי של הנאשם [ע"פ

6810/06 בירו' נ' מדינת ישראל (6.3.2007).

ב"כ המאשימה התייחסה לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה במקרה דנן: תקינות ההליך החקירתי והשיפוטי, פגיעה בשלטון החוק ופגיעה ביכולת המשטרה ובתי המשפט להגיע לחקר האמת.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה הנוספת דלהלן, הן באשר לעצם ההרשעה בעבירה דומה והן ובעיקר באשר למידת העונש: עפ"ג (מחוזי מרכז) 28722-04-15 אל ג'יוסי נ' מדינת ישראל (24.11.2015); ע"פ (מחוזי ת"א) 29436-02-10 מדינת ישראל נ' מור (9.6.2010); ע"פ (מחוזי ת"א) 72014/04 כהן נ' מדינת ישראל (30.6.2006); ת"פ (ב"ש) 5682/01 מדינת ישראל נ' מאיר (18.12.2007); ת"פ (מחוזי מרכז) 9326-05-15 (5.1.2016) מדינת ישראל נ' אלהרוש.

לטענת ב"כ המאשימה, מתחם העונש ההולם בגין העבירה של השמדת ראיה שבה הורשע הנאשם, נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל. הודגש כי חומרת העונש נגזרת מהעבירה שעליה בא השיבוש לחפות, ובמקרה דנן - עבירה של סחר בסמים והחזקת סמים שלא לצריכה עצמית.

בנוגע לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ב"כ המאשימה ציינה כי הנאשם נעדר עבר פלילי ונטל אחריות על מעשיו. היא הפנתה לתסקיר שירות המבחן המציין כי אמנם קיימת הפחתה מהסיכון לטווח הקרוב וכי ההליך המשפטי היווה גורם מציב גבולות, אולם לנאשם יחס בעייתי כלפי החוק והוא מחזיק בקשרים עם אוכלוסייה עוברת חוק.

לאור האמור, עתרה ב"כ המאשימה שלא לבטל את הרשעת הנאשם ולגזור את עונשו ברף התחתון של המתחם דלעיל, כך שהוא יוכל לרצות אותו בעבודות שירות, וזאת לצד מאסר על תנאי מרתיע וקנס לשיקול דעת בית המשפט.

ראיות ההגנה ועיקרי טיעוניה

6. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולבטל את הרשעתו של הנאשם.

כאמור, הגם שבמסגרת הסדר הטיעון הוסכם בשעתו, בטרם נערך תסקיר שירות המבחן, כי הנאשם יורשע, הסכימה המאשימה, לאחר הגשת התסקיר, לאפשר לסניגור לעתור לביטול הרשעת הנאשם, אף שצוין כי היא רואה בכך חריגה מההסדר וכי היא מתנגדת לביטול ההרשעה.

ב"כ הנאשם עמד בטיעונו על השיקולים התומכים בהמלצת שירות המבחן לביטול הרשעתו של הנאשם ולהקלה בעונשו, והוא ביקש להסתפק בהטלת של"צ, אף אם בהיקף העולה על זה שהמליץ שירות המבחן.

במסגרת טיעונו ולתמיכה בהם הגיש ב"כ הנאשם את המסמכים הבאים: מסמך מטעם השירותים החברתיים של עיריית ת"א משנת 2008, שבו צוין, בין היתר, כי משפחת הנאשם היא חיובית ונורמטיבית, שהיא נמצאת בלחץ כלכלי עקב תשלומים עבור טיפולים בנאשם, לאחר שהתפרצה אצלו מחלה שבגינה היה מאושפז למשך תקופה ממושכת (נ/1); מסמך מטעם המוסד לביטוח לאומי, מיום 13.4.14, שבו צוין כי לנאשם נקבעה נכות רפואית משוקללת בשיעור 82% לצמיתות (נ/2); מסמך של "מכבי שירותי בריאות" מיום 17.1.17 ובו פירוט מצבו הרפואי של הנאשם, שבו צוין, בין השאר, כי הנאשם לקה בשיתוק כללי בגיל 14 וכיום הוא נותר עם שיתוק של רגל שמאל ועם השלכות רפואיות נוספות של השיתוק (שלא תפורטנה מחמת צנעת הפרט), וכן שבו הומלץ להעלות את

המינון של הקנביס הרפואי המאושר לנאשם מ-40 ל-50 גרם בחודש (נ/3); מסמך של בית החולים וולפסון, שאף בו פורט מצבו הרפואי של הנאשם (נ/4); ותוכנית של קורס מקצועי מטעם המרכז לטיפול יזמות עסקית בנושא "יבוא-יצוא וסחר בינלאומי", שאותו למד הנאשם (נ/5).

ביחס לסוגיה של ביטול ההרשעה, ב"כ הנאשם הטעים כי הנאשם סובל מבעיות רפואיות חמורות ומנכות קשה לצמיחות ויתקשה מאד לפתח קריירה בכל תחום עם כתם של הרשעה פלילית. הנאשם מועסק מזה למעלה משנה כראש צוות של חברת רכב גדולה והוא בעל שאיפות להתפתח בתחום של הסחר הבינלאומי שאותו הוא למד.

הסניגור הדגיש כי הנאשם צורך, באישור משרד הבריאות, עשרות גרמים של קנביס מדי חודש וכי זה הרקע גם להיכרות שלו עם נאשם 1.

ב"כ הנאשם הוסיף וציין כי קיים קושי ממשי לשלוח את הנאשם לבצע עבודות שירות לנוכח מצבו הרפואי המורכב והשימוש שהוא עושה בקנביס רפואי; המקום שנמצא מתאים לריצוי עבודות שירות ביחס לנאשם הוא המקום היחיד באזור המרכז שהיה מוכן לקבל את הנאשם, לנוכח מגבלותיו הרפואיות, ואם הנאשם לא יצליח להיקלט בו - לא בשל השתמטות שאינה מוצדקת אלא בשל קושי אמיתי לתפקד שם - הוא יעמוד בפני סכנה של ריצוי המאסר מאחורי סורג ובריה. על כן ביקש ב"כ הנאשם להימנע מהטלת עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, על מנת למנוע סיכון כאמור.

ב"כ הנאשם הדגיש כי בפסיקה שאליה הפנתה ב"כ המאשימה, העבירות שעליהן נחקרו אותם נאשמים ששיבשו את החקירה היו חמורות מאשר במקרה דנן; כמו כן, כתוצאה ממעשי השיבוש או השמדת הראייה נגרמה באותם מקרים פגיעה ממשית בחקירה. לעומת זאת, במקרה דנן בפועל מחיקת המסרונים על ידי הנאשם לא השפיעה על החקירה כיוון שהמסרונים גובו מבעוד מועד על ידי גורמי החקירה.

בנוסף, הוטעם כי נגד הנאשם לא הוגש כתב אישום בגין העבירה שבה נחשד - סחר בסמים. למעשה, הנאשם היה ונשאר צרכן סמים - ולא סוחר סמים - וזאת, כיוון שהוא נזקק לכמות נוספת של קנביס מעבר לזו שאושרה לו על ידי משרד הבריאות. אף רופא קופת החולים "מכבי" ביקש בחודש ינואר האחרון לאשר לנאשם העלאת המינון של קנביס רפואי מ-40 ל-50 גרם (נ/3).

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי מלכתחילה לא היה צריך לצרף את עניינו של נאשם 3 יחד עם עניינם של נאשמים 1-2 וביקש להתייחס למעשיו של הנאשם בפרופורציה הראויה; וכאמור הוא עתר לבטל את הרשעת הנאשם ולהסתפק בהטלת של"צ, כהמלצות שירות המבחן, אף תוך הגדלת היקף שעות השל"צ מההיקף שעליו המליץ שירות המבחן.

7. **בדבריו של הנאשם** הוא אמר: "אני רציתי להגיד שאני מצטער על מה שעשיתי, זה היה מתוך לחץ, אני מבקש הזדמנות, אני רוצה להצליח בהמשך החיים, בהמשך הדרך, אני מבקש לתת לי הזדמנות".

דין והכרעה

8. **אמנם**, כידוע, **כלל, בית המשפט אשר קבע כי נאשם ביצע עבירה** המיוחסת לו בכתב האישום, **ירשיעו** בדין, כעולה מסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (להלן: "**חסד"פ**"), שלפיו בתום

בירור האשמה על בית המשפט לזכות את הנאשם או להרשיעו.

עם זאת, לכלל זה נקבע **חריג**, אשר בא לידי ביטוי בעיקר בסעיף 71א(ב) לחוק העונשין, שלפיו גם כאשר מצא בית המשפט שנאשם ביצע עבירה, הוא רשאי **להימנע מהרשעתו** ולתת בעניינו צו שירות לתועלת הציבור, נוסף על מבחן או בלעדיו. כמו כן, ראו סעיף 1(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, שלפיו בית המשפט מוסמך ליתן צו מבחן ללא הרשעה.

לענייננו רלוונטי בעיקר **החריג לכלל שנקבע בסעיף 192א לחסד"פ**, שלפיו בית משפט שהרשיע נאשם **רשאי לבטל את ההרשעה במסגרת גזר הדין** ולהטיל עליו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה.

בהחלטה האם להחיל את הכלל של חובת הרשעה או שמא את החריג בדבר הימנעות מהרשעה או בדבר ביטולה, נדרש **איזון שיקולים**, המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם; וככלל, **אין להרשיע** נאשם אשר המיוחס לו הוכח כדין, **רק בנסיבות יוצאות דופן, שבהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה** [ראו, למשל: ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**הלכת כתב**"; ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 689-690 (2000) (להלן: "**עניין פלוני**") וכן הפסיקה דלהלן].

בהלכת **כתב** שרטט בית המשפט העליון קווים מנחים, מבלי שאלו יהוו רשימה סגורה וממצה, שצריכים להדריך את בית המשפט בהפעילו את שיקול דעתו לעניין ביטול הרשעה או הימנעות ממנה. נקבע כי **הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטברם של שני גורמים: ראשית**, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; **ושנית**, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

אשר ל**שיקולי השיקום** הוספו ופורטו שיקוליו של שירות המבחן בהמליצו על שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה, ועיקרם הוא כדלקמן: (א) האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם?; (ב) חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה; (ג) מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; (ד) מידת הפגיעה של העבירה באחרים; (ה) הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; (ו) האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית?; (ז) יחסו של הנאשם לעבירה: האם הוא נוטל אחריות לביצועה? האם הוא מתחרט עליה?; (ח) משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם?; (ט) השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם.

במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי, ורק **נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן** יצדיקו סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין; זאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מהרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה [ראו והשוו: עניין **פלוני**; ע"פ 5102/03 **מדינת ישראל נ' קליין**, בפסקאות 76-77 לפסק-דין של כב' השופטת א' פרוקצ'יה (4.9.2007); רע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נ' שבתאי**, בפסקאות 17-18 לפסק-דין של כב' השופט ע' פוגלמן (10.9.2013); רע"פ 7109/14 **סייג נ' מדינת ישראל**, בפסקה 8(20.11.2014); ע"פ 3255/14 **ביטון נ' מדינת ישראל**, בפסקה 8 (16.3.2015); ע"פ 8215/16 **יצחק נ' מדינת ישראל** (29.3.2017); ע"פ 3554/16 **יעקובוביץ נ' מדינת ישראל** (11.6.2017)].

כמו כן, כפי שהובהר בפסיקה, החלופה של ביטול הרשעה במסגרת גזר-הדין, תופעל על ידי בית המשפט **במשורה** [ע"פ 5446/15 חנימוב נ' מדינת ישראל, בפסקה 16 לפסק-דין של כב' השופט ס' ג'ובראן(3.3.2016)].

9. מכאן למקרה דנן.

אכן, בהיבט של **האינטרס הציבורי**, אין להקל ראש בחומרת המעשה של מחיקת ההודעות מהטלפון הנייד על ידי הנאשם במהלך חקירתו המשטרתית ובנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם לחקירה כתוצאה ממחיקת ההודעות.

על כן, **נטיתי תחילה שלא לבטל את הרשעת הנאשם ולנהוג על פי הכלל בדבר ההרשעה**, כמצוין לעיל.

אלא שבסופו של דבר החלטתי, אם כי לא בלי התלבטות, לקבל את המלצת שירות המבחן ואת עתירת ההגנה לבטל את הרשעת הנאשם וזאת מהטעמים הבאים ולאחר ששוכנעתי כי **המקרה דנא הינו חריג בנסיבותיו**.

מדובר במעשה חד פעמי שבפועל לא גרם כל נזק ולא פגע בחקירה, כיוון שההודעות גובו על ידי גורמי החקירה טרם מחיקתן על ידי הנאשם.

כמו כן, **מדובר במעשה רגעי שנעשה ללא תכנון מוקדם, בעקבות לחץ החקירה** המשטרתית אשר אותה חווה הנאשם כאירוע טראומתי, במיוחד בשים לב למצבו הרפואי הקשה. הנאשם גם הביע בפניי **חרטה**, שהתרשמתי שהיא **כנה**.

בנוסף, בתום החקירה המשטרתית שבה נחשד בעבירות סחר בסמים, הנאשם הואשם אך ורק במעשה של מחיקת ההודעות בלבד, וגם בכתב האישום המקורי, כמו בכתב האישום המתוקן, לא יוחסו לו עבירות סמים כלל. למעשה, כריכת עניינו של הנאשם עם ענינים של נאשמים 1-2 בכתב אישום אחד לא היתה מחויבת ואפשר כי היה מקום להגיש נגד הנאשם כתב אישום נפרד לבית משפט השלום.

באשר ל**נסיבות האישיות ולשיקולי השיקום**, החשש שהעלה הנאשם הוא מפני פגיעה באפשרות העתידית שלו להתקדם מבחינה מקצועית; הנאשם מועסק כעת בחברת רכב גדולה כראש צוות, אולם הוא אינו מעוניין להישאר בתפקיד ויש לו שאיפות להתקדם בתחום הסחר הבינלאומי שאותו סיים ללמוד.

כמו כן, **מצבו הרפואי של הנאשם קשה ומורכב**: בגיל 14 הופיע לפתע שיתוק כללי שהותיר את הנאשם עם בעיות נוירולוגיות שמפאת צנעת הפרט אין זה המקום לפרטן (ר' **נ3** ו- **נ4**). בשנת 2014 הוכר הנאשם כנכה לצמיתות (נכות רפואית של 82%) על ידי המוסד לביטוח לאומי (**נ2**). החל משנת 2015 מטופל הנאשם בקנביס רפואי, ובתחילת שנת 2017 הומלץ על העלאת מינון הקנביס בעניינו: "מקבל היום 40 גרם קנביס לחודש - בסוף כל חודש מוצא את עצמו בחסר... אף תרופה מוכרת לא עוזרת לו בזמן שסובל מחסר של הקנביס נאלץ להשלים את המנה בדרך לא דרך... נא לאשר המשך רישיון של קנביס והעלאת המינון ל50גר" (**נ3**).

למעשה, הנאשם הסתבך בתיק דנן כיוון שהוא נזקק לכמות נוספת של קנביס מעבר לזו שאושרה לו על ידי משרד הבריאות, בעקבות מצבו הרפואי. הנאשם נאלץ להשיג כמות נוספת של קנביס שלא "בדרך המלך" וכך נרקם הקשר עם שכנו, נאשם 1, שסיפק לו את הסם.

באשר ל**עתידי של הנאשם**, הנאשם, בן 24, **נעדר עבר פלילי, ממשפחה נורמטיבית** (כפי שצוין ב-**נ1**), והוא

משתדל לנהל אורח חיים נורמטיבי על אף מגבלותיו הרפואיות הקשות ועל אף הכאב הכרוני המלווה אותו בגין מגבלות אלה. הוא השתלב בתחום התעסוקה בחברת רכב גדולה וסיים לימודים במסגרת קורס בתחום הסחר הבינלאומי - תחום שבו הוא רואה את עתידו.

אף שההגנה לא הצביעה על נזק קונקרטי שעלול להיגרם לנאשם אם הרשעתו תיוותר על כנה, **ברי כי הרשעתו - במיוחד בשים לב למצבו הרפואי המורכב ממילא - עלולה להקשות עליו עוד יותר למצוא עבודה בעתיד, במיוחד בתחום שאותו למד, של סחר בינלאומי, ועלולה לגרום לנאשם נזק רב.**

על כן, לאחר ששקלתי את האינטרס הציבורי אל מול הנסיבות המיוחדות והחריגות של הנאשם, הגעתי לכלל מסקנה, לאחר התלבטות, כי **המקרה דנן נכנס בגדר אותם מקרים יוצאי דופן המצדיקים באופן חריג ביטול ההרשעה**; וכי במקרה של הותרת ההרשעה על כנה, **הנזק שייגרם לנאשם אינו עומד ביחס סביר לחומרת העבירה וגובר על התועלת שתצמח מההרשעה** [ראו במיוחד והשוו: ע"פ 3554/16 יעקובוביץ נ' מדינת ישראל (11.6.2017) וע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.2017)].

סיכומם של דברים, לנוכח הנסיבות המיוחדות של המקרה דנן - מעשה העבירה החד פעמי שבוצע בהחלטה רגעית ובלחץ החקירה, הרקע לביצוע העבירה והפגיעה העלולה להיגרם לעתידו של הנאשם, הנעדר עבר פלילי והסובל מבעיות רפואיות קשות ומורכבות, המקשות ממילא על מציאת עבודה - הגעתי למסקנה, כאמור, כי המקרה דנן מצדיק, **באופן חריג, לבטל את הרשעת הנאשם**, כדי לסייע לנאשם להמשיך לתפקד באופן נורמטיבי ולהתקדם במישור התעסוקתי והשיקומי חרף מצבו הרפואי הקשה ומגבלותיו המורכבות.

סוף דבר

10. סוף דבר, אני מבטל בזה את הרשעתו של הנאשם ומטיל עליו **250 שעות של"צ**, על פי תכנית שיגבש שירות המבחן עד ליום 18.7.17.

עותק מגזר הדין יועבר אפוא לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום

ניתן היום, כ"ד סיוון תשע"ז, 18 יוני 2017, במעמד הצדדים.

מרדכי לוי, שופט